

stanovená v § 534 č. 4 c. ř. s., ježto v původním paternitním sporu C II 688/31, o jehož obnovu jde, odepřel svolení ke krevní zkoušce toliko právní zástupce žalujícího tehdy dítěte, nikoli však poručník a matka dítěte, kteří měli býti tázáni, zdali ke krevní zkoušce svolují, a když se tedy tehdejší žalovaný za tohoto stavu spokojil neprovedením krevní zkoušky a nechal odsuzující rozsudek ze dne 27. listopadu 1931, č. j. C II 689/31-6 vejíti v právní moc, nemůže nyní tvrditi, že neměl možnosti užítí již tehdy důkazu krevní zkouškou, a že jak matka, tak i poručník dítěte nikdy neodpírali provedení krevní zkoušky a uvědomili o tom nynějšího žalobce dávno před protokolárním prohlášením ze dne 22. května 1935. Jest ovšem pravda, že při ústním jednání v původním paternitním sporu prohlásil dne 27. listopadu 1931 toliko právní zástupce žalujícího dítěte Dr. H. B., že nedává svolení k provedení krevní zkoušky, což by arci nestačilo, dovolání však přehlíží, že při onom ústním jednání byli přítomni jak matka, tak i poručník dítěte, a když tedy v jejich přítomnosti právní zástupce dítěte prohlásil, že ke krevní zkoušce nesvoluje, a oni nic nenamítali, dali tím najevo, že s oním projevem Dr. B. souhlasí. Mimo to v tomto sporu o obnovu žalující strana nic v té příčině skutkově nepřednesla a první soud vzal v rozsudku na základě protokolárního prohlášení, učiněném v nesporném řízení, ze dne 22. května 1935 za zjištěno, že poručník a matka dítěte teprve dne 22. května 1935 dali svolení k provedení krevní zkoušky. V odvolání žalovaného nebylo toto skutkové zjištění napadeno, jest proto z něho vycházeti a nelze přihlížeti k výtkám kusosti řízení v té příčině. Když je tedy takto zjištěno, že poručník a matka dítěte dali svolení k provedení krevní zkoušky až teprve dne 22. května 1935, nabytí nynější žalobce teprve tímto dnem možnosti užítí důkazu krevní zkouškou, čímž je splněna podmínka žaloby za obnovu podle § 530 č. 7 c. ř. s., a je žaloba ta, podaná dne 25. května 1935, podána včas (§ 534 č. 4 c. ř. s.).

Čís. 16024.

Předpisy §§ 41 a 42 j. n. platí i pro obor řízení nesporného.

Pozůstalostní soud jest povinen z úřadu vyšetřiti, zda není pozůstalostní věc odňata tuzemskému soudnictví.

Nejvyšší soud může užítí předpisů §§ 41 a 42 j. n., třebaže pro jejich porušení nebylo usnesení v odpor vzaté napadeno.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1937, R II 518/35.)

Soud první stolice (okresní soud v M. O.) zahájil pozůstalostní řízení po Evženu B-ovi, zemřelém dne 11. května 1934 v R. (v Rakousku). K pozůstalosti po něm se přihlásili dědici, zdržující se vesměs v cizině, a to jednak ze vzájemné závěti, jednak ze zákona. Pozůstalostní soud přijal jejich dědické přihlášky na soud a odkázal zákonné dědice, kteří odporovali platnosti vzájemné závěti podle §§ 125, 126

nesp. pat. na pořad práva. Rekurzní soud odkazovací usnesení částečně změnil.

Nejvyšší soud zrušil z podnětu dovolacích recursů usnesení nižších soudů a uložil prvému soudu další jednání a nové rozhodnutí.

Důvody:

Podle § 41 j. n. má soud, jakmile se některá právní věc nesporného soudnictví u soudu zahájí, zkoumati z úřední moci svou příslušnost; soud má, nejza vázán údaji stran, vyšetřiti z úřadu poměry pro příslušnost závažné a může k tomu konci žádati na účastnících všechna potřebná vysvětlení. Podle § 42 j. n. má dovolaný soud, je-li zahájena právní věc odňata tuzemskému soudnictví, vysloviti v každém období řízení ihned usnesením svou nepřislušnost a zároveň zmatečnost předcházejícího řízení; totéž mají učiniti soudy vyšší stolice, jestliže řečená vada teprve zde vyjde najevo. Podle § 4 zákona ze dne 19. června 1931, č. 100 Sb. z. a n. o základních ustanoveních soudního řízení nesporného jsou ustanovení o zkoumání příslušnosti dána v jurisdikční normě. Předpisy §§ 41 a 42 j. n., jež jsou s dalšími §§ 43 až 46 shrnuty pod společnou rubriku: »Zkoumání příslušnosti«, byly tudíž pro obor řízení nesporného zachovány v platnosti. Podle spisů zemřel zůstavitel v R. v Rakousku, v Československé republice neměl ani bydliště, ani pobyt, nezanechal zde žádného jmění ani movitého, ani nemovitého; z osob, jež podaly k jeho pozůstalosti dědické přihlášky, nikdo se nezdržuje v Československé republice; pozůstalostní jmění je prý v Rakousku, Jugoslavii a Brazílii, vzájemná závěť byla napsána v Gornja Radgona v Jugoslavii. Ve spisech se sice uvádí, že zůstavitel má domovské právo v M. O. a že jest československým státním příslušníkem. Nějaký průkaz o jeho československém státním občanství nebyl však dosud podán. Za tohoto stavu věci bylo povinností nižších soudů, aby zahájili z úřední moci šetření o tom, není-li tato pozůstalostní věc odňata tuzemskému soudnictví. Neučinily-li tak, porušily předpisy §§ 41 a 42 j. n., jež podle své povahy jsou rázu donucovacího a jichž zachování nelze se účinně vzdáti. V takovém případě může však podle § 43, odst. 4, zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. rozhodnutí opravné stolice býti pro stěžovatele dokonce nepříznivější než usnesení jím napadené. Z toho plyne, že nejvyšší soud může užití předpisů §§ 41 a 42 j. n., třebaže to dovolací stěžovatelé nenavrhli (§ 46, odst. 3, zákona č. 100/1931 Sb. z. a n.). Bylo se proto z úřední moci usnésti, jak se stalo.

Čís. 16025.

Poplatky notáře jako soudního komisaře vymáhá výhradně soudní úředník, ustanovený k vymáhání soudních poplatků, a to exekucí na movité jmění povinného. Chce-li soud vésti exekuci na nemovité jmění, musí se obrátiti na finanční prokuraturu, nemůže však zmocniti notáře, aby sám vedl takovou exekuci.